

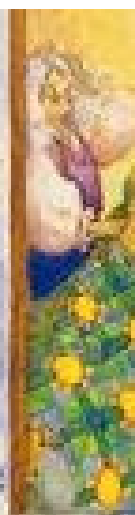
חופרת כסמות

ג'ף ברומבאו & גאל גה מרקן

הייתה פעם תופרת כסתות שגרה בין
העננים בהרים גבוהים. אפילו
סבא-רב-רב ביותר לא זכר זמן בו היא
לא הייתה שם, ותפרה כל היום. היא
עשתה את הכסתות היפות ביותר
שמישהו ראה אי-פעם.
הכחול בא מעמקי הים, הלבן מהשלגים
הצפוניים, הירוק והסגול מפרחי הבר
והאדום, הכתום והורוד משקיעות השמש
היפות.

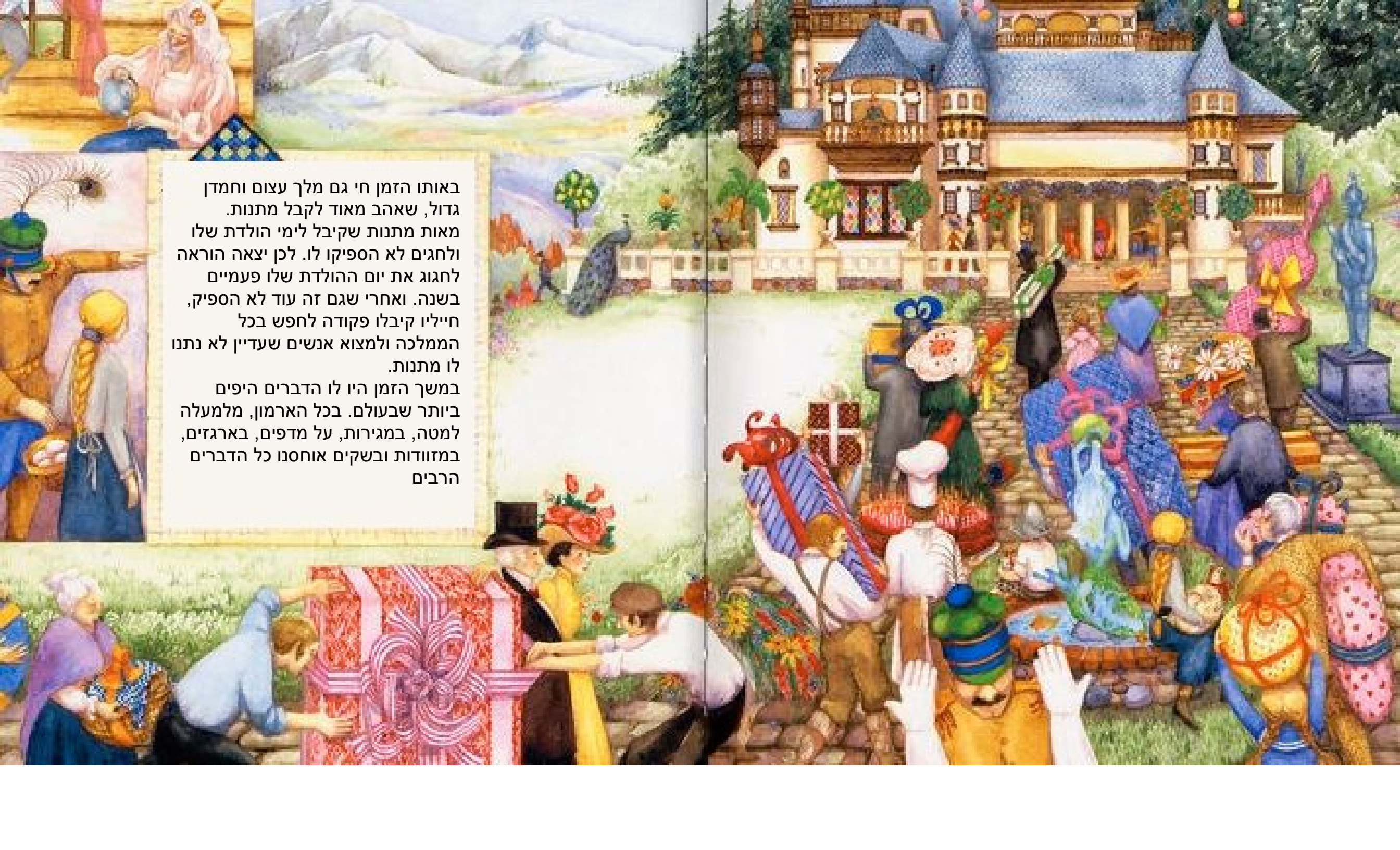
היה מי שאמר כי קסם טמון באצבעותיה.
היו שאמרו כי המחטים והבדים שלה
מכושפים, ואחרים אמרו שהכסות שלה
נופלות מכתפי מלאכים העוברים בסביבה.
רבים עלו להר, עם כיסים מלאי זהב,
בתקווה לקנות כסת קסומה כזו. אך היא
לא מכרה אותן.
"הכסות שלי הן בשביל עניים וחסרי
בית" אמרה לכל מי שדפק בדלת ביתה
"הן לא בשביל עשירים."

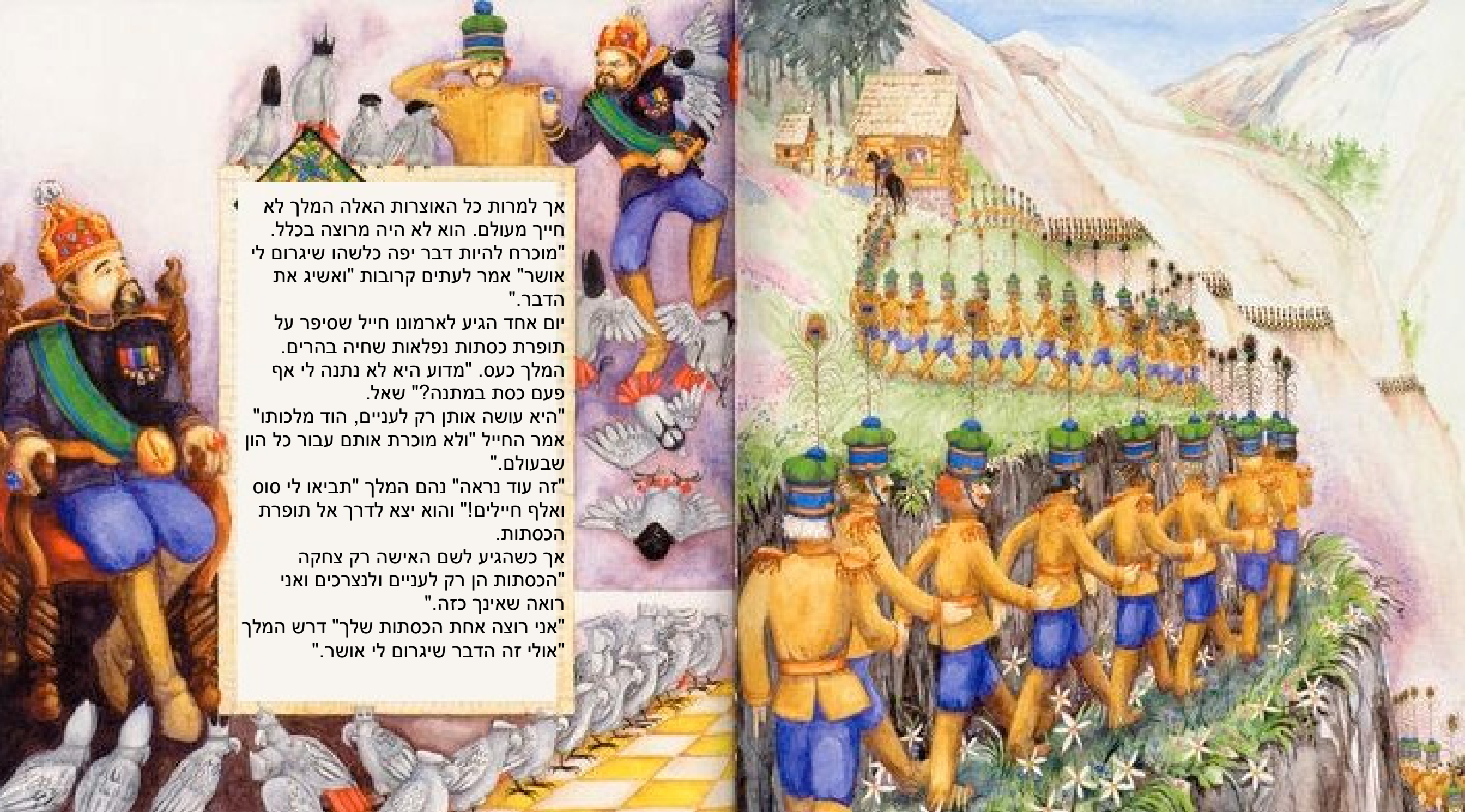
בלילות החשוכים ביותר האישה הייתה
יורדת מההר אל העיר שלמטה. שם
היא עברה ברחובות עד שמצאה מישהו
שישן בחוץ בקור. ואז הייתה מוציאה
כסת מהתרמיל שלה, מכסה אותו בה
היטב, והייתה מתרחקת על קצות
אצבעותיה.
ולמחרת, על כוס תה אוכמניות, הייתה
מתחילה כסת חדשה.

באותו הזמן חי גם מלך עצום וחמדן
גדול, שאהב מאוד לקבל מתנות.
מאות מתנות שקיבל לימי הולדת שלו
ולחגים לא הספיקו לו. לכן יצאה הוראה
לחגוג את יום ההולדת שלו פעמיים
בשנה. ואחרי שגם זה עוד לא הספיק,
חייליו קיבלו פקודה לחפש בכל
הממלכה ולמצוא אנשים שעדיין לא נתנו
לו מתנות.

במשך הזמן היו לו הדברים היפים
ביותר שבעולם. בכל הארמון, מלמעלה
למטה, במגירות, על מדפים, בארגזים,
במזוודות ובשקים אוחסנו כל הדברים
הרבים

אך למרות כל האוצרות האלה המלך לא
חיך מעולם. הוא לא היה מרוצה בכלל.
"מוכרח להיות דבר יפה כלשהו שיגרום לי
אושר" אמר לעתים קרובות "ואשיג את
הדבר."

יום אחד הגיע לארמונו חייל שסיפר על
תופרת כסתות נפלאות שחיה בהרים.
המלך כעס. "מדוע היא לא נתנה לי אף
פעם כסת במתנה?" שאל.
"היא עושה אותן רק לעניים, הוד מלכותו"
אמר החייל "ולא מוכרת אותם עבור כל הון
שבעולם."

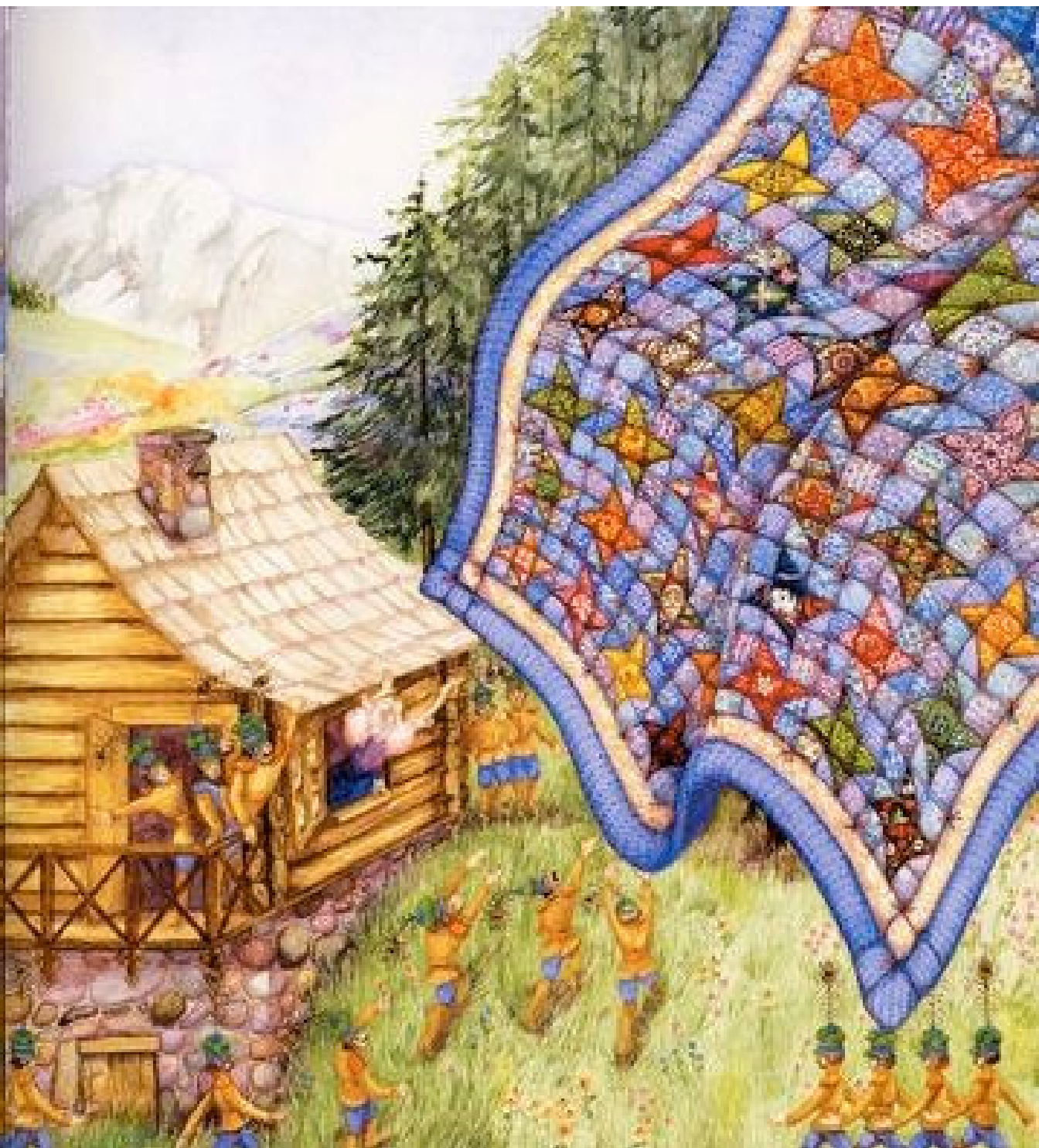
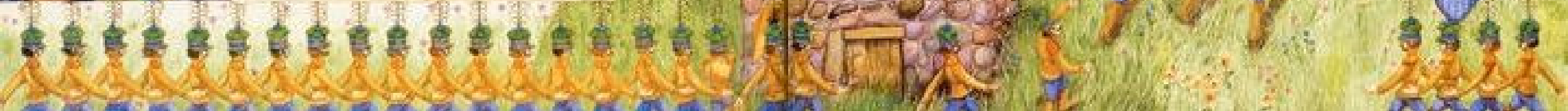
"זה עוד נראה" נהם המלך "תביאו לי סוס
ואלף חיילים!" והוא יצא לדרך אל תופרת
הכסתות.

אך כשהגיע לשם האישה רק צחקה
"הכסתות הן רק לעניים ולנצרכים ואני
רואה שאינך כזה."

"אני רוצה אחת הכסתות שלך" דרש המלך
"אולי זה הדבר שיגרום לי אושר."

האישה חשבה רגע.
"אתפור לך כסת" אמרה "אם תעשה
מתנות מכל שיש לך. עם כל מתנה שתתן
למישהו אוסיף עוד רבוע. הכסת שלך
תהיה מוכנה כשתתפטר מכל הדברים
שלך."
"מה? לתת את כל האוצרות שלי" קרא
המלך "אני לא נוהג לתת דברים. אני לוקח
אותם." "והוא ציווה לחייליו לקחת ממנה
את הכסת שהחזיקה בידיה.
אך היא זרקה את הכסת דרך החלון והרוח
לקחה אותה ונשאה רחוק, רחוק משם.

המלך כעס מאוד. הוא ציווה להוביל את
האישה דרך העיר, ובשרשרות פלדה
לאסור אותה לסלע, הרחק בהר, במאורה
של דוב ישן.
הוא שוב דרש ממנה כסת, אך היא סירבה.
"טוב" אמר המלך "אשאיר אותך כאן,
וכשהדוב יתעורר הוא יאכל אותך
בתיאבון."

כשהדוב פתח את עיניו וראה את האישה במאורה שלו, נעמד על רגליו האחוריות ונתן נהמה שהרעידה את עצמותיה. אבל היא רק הביטה עליו ונענעה בראשה.

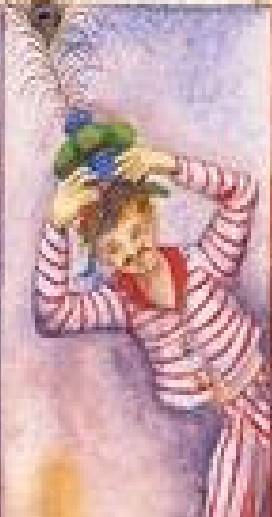
לא פלא שאתה רוטן כל כך" אמרה "אין לך אלא סלעים קשים לשים עליהם את ראשך בלילה. תביא לי הרבה מחטי אורן ועם הצעיף שלי אכין לך כרית גדולה."

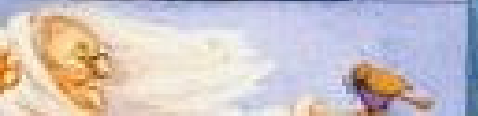
וזה מה שעשתה. עוד אף אחד לא התייחס כך לדוב. אז הוא שבר את השרשרת שלה והזמין אותה ללון אצלו.

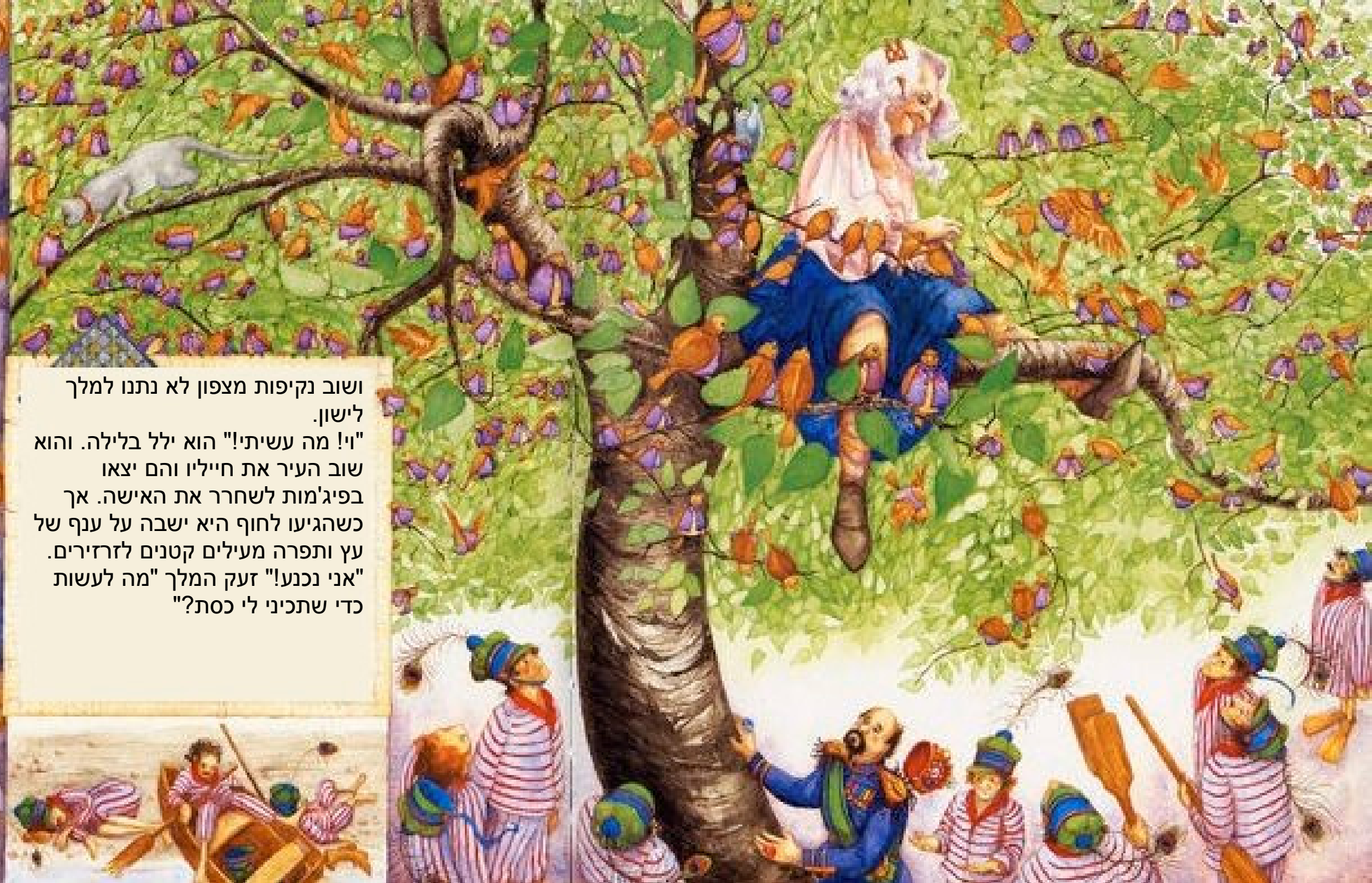
אבל מצפוננו של המלך העיק לו. כל
אותו הלילה לא יכול היה לישון אלא
חשב על האישה במאורת הדוב.
"וי!" נאנח "מה עשיתי!"
הוא העיר את חייליו וכולם יצאו,
לבושי פיג'מות אל המאורה, כדי
להציל את האישה. אך שם מצאו
אותה, כשהיא אוכלת יחד עם הדוב
ארוחת בוקר של גרגירי יער ודבש.

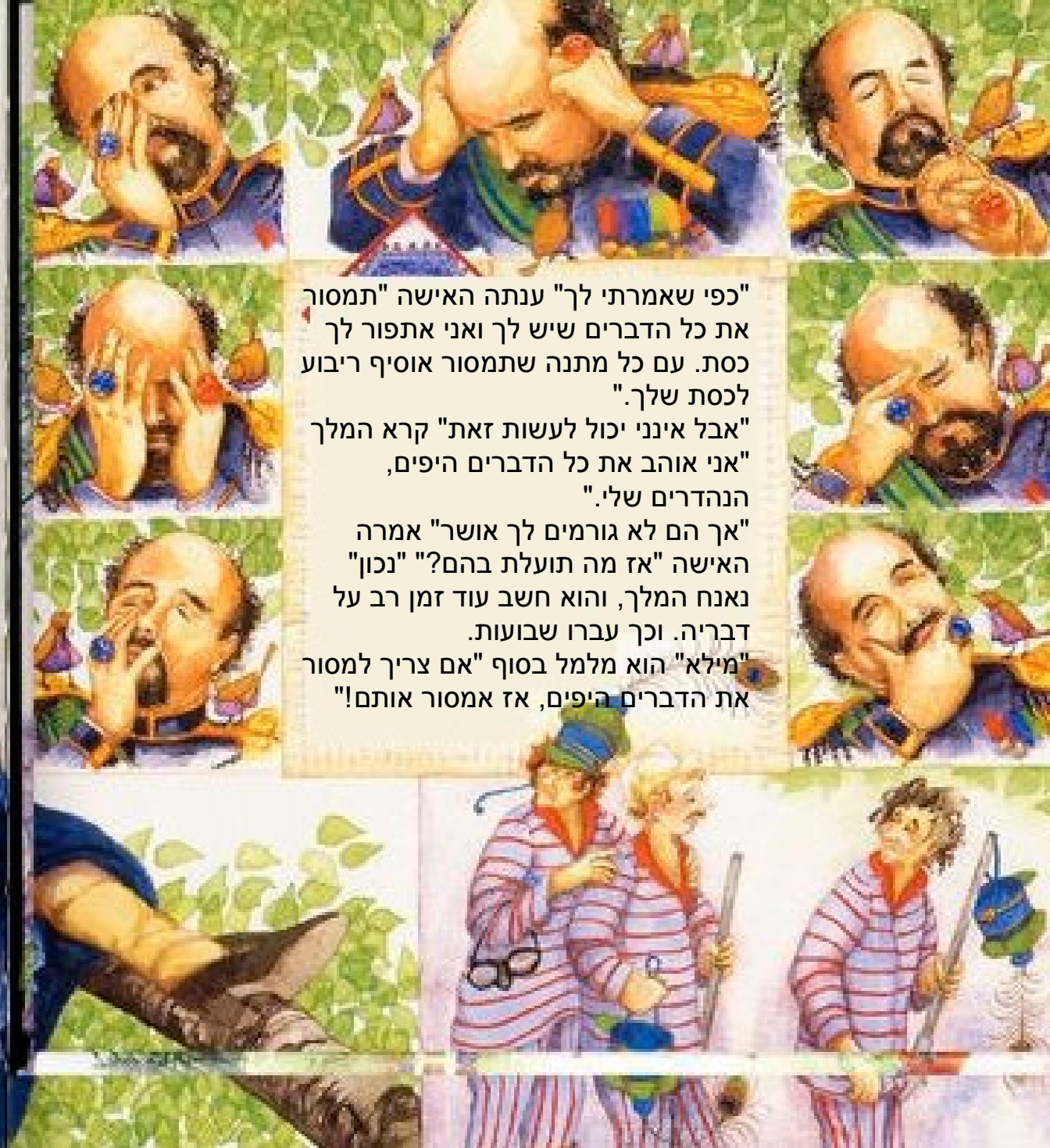
כשהמלך ראה זאת הוא שכח בכלל על
נקיפות מצפון שלו והתחיל שוב לכעוס. הוא
ציווה על בוני האיים המלכותיים לבנות
באגם אי קטן, אבל כה קטן שתוכל לעמוד
עליו רק על קצות בהונותיה.
שוב הוא דרש ממנה כסת והיא שוב סירבה.
"טוב" אמר המלך "הלילה, כשכבר תתעייפי
מהעמידה ותנסי לשכב לישון, תטבעי
במים."
והוא עזב אותה לבדה על האי.
אחרי זמן מה תופרת הכסתות ראתה זרזיר
שעף מעל האגם. רוח חזקה נשבה ונראה
היה שהציפור החלשה לא תוכל להגיע
לחוף. האישה קראה לו והזרזיר נח על
כתפיה. הציפור רעדה מקור והאישה הכינה
לה מהר מעיל קטן מפיסות בד של הבגד
שלה.
כשהרוח כבר פסקה והזרזיר התחמם, הוא
אף לדרכו. אך הוא זכר את הטובה, כי אחרי
זמן קצר האוויר התמלא בלהקה גדולה של
זרזירים. אלפי כנפיים פרפרו ביחד, ירדו אל
האישה, הרימו אותה במקורותיה והעבירו
אותה בשלום לחוף.

ושוב נקיפות מצפון לא נתנו למלך
לישון.
"וי! מה עשיתי!" הוא ילל בלילה. והוא
שוב העיר את חייליו והם יצאו
בפיג'מות לשחרר את האישה. אך
כשהגיעו לחוף היא ישבה על ענף של
עץ ותפרה מעילים קטנים לזרזירים.
"אני נכנע!" זעק המלך "מה לעשות
כדי שתכני לי כסת?"

"כפי שאמרתי לך" ענתה האישה "תמסור את כל הדברים שיש לך ואני אתפור לך כסת. עם כל מתנה שתמסור אוסיף ריבוע לכסת שלך."

"אבל אינני יכול לעשות זאת" קרא המלך "אני אוהב את כל הדברים היפים, הנהדרים שלי."

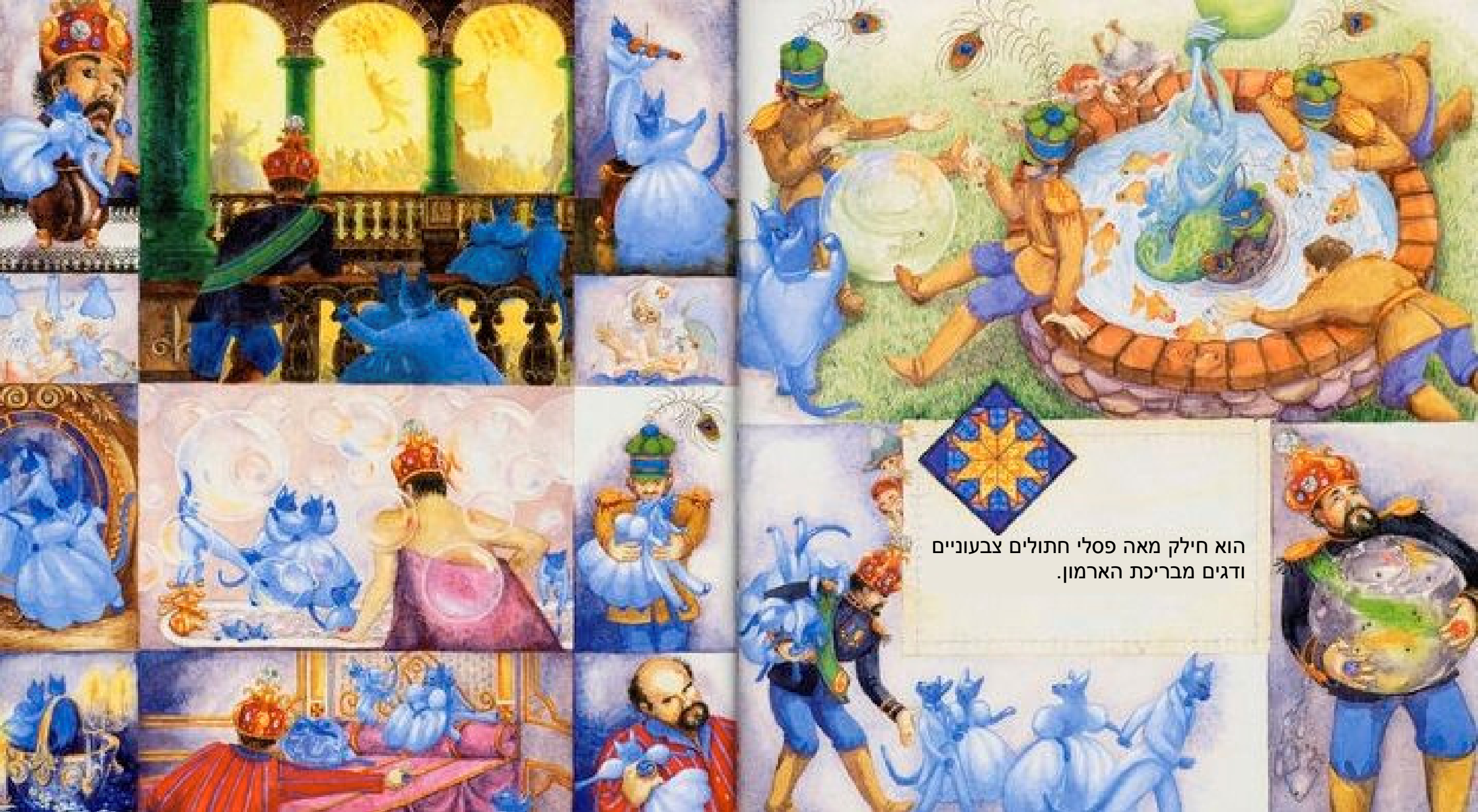
"אך הם לא גורמים לך אושר" אמרה האישה "אז מה תועלת בהם?" "נכון" נאנח המלך, והוא חשב עוד זמן רב על דבריה. וכך עברו שבועות.

"מילא" הוא מלמל בסוף "אם צריך למסור את הדברים היפים, אז אמסור אותם!"

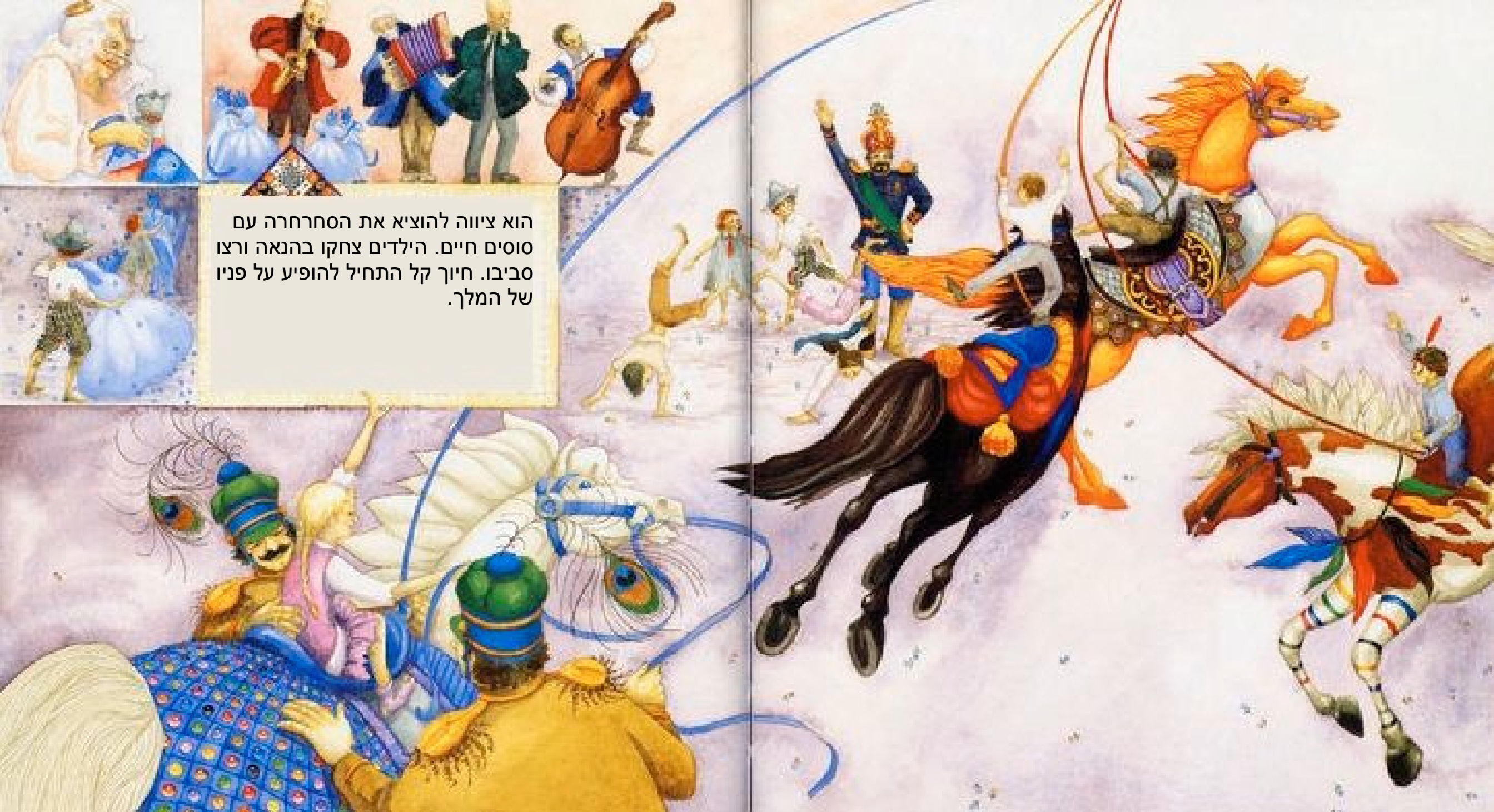

הוא חזר לארמונו וחיפש בכל מקום דבר
שמוכן היה לוותר עליו. בסוף מצא גולה
צבעונית קטנה ונתן אותה לילד. והילד
קיבל אותה בחיור כל כך רחב שהמלך חזר
כדי לחפש עוד דברים.
הוא מצא ערמת מעילי קטיפה, הלך בעיר
וחילק אותם לאנשים שלבשו סחבות. ואלה
שמחו והלכו יחד ברחוב בתהלוכה ארוכה.
אך המלך עדיין לא חייר.

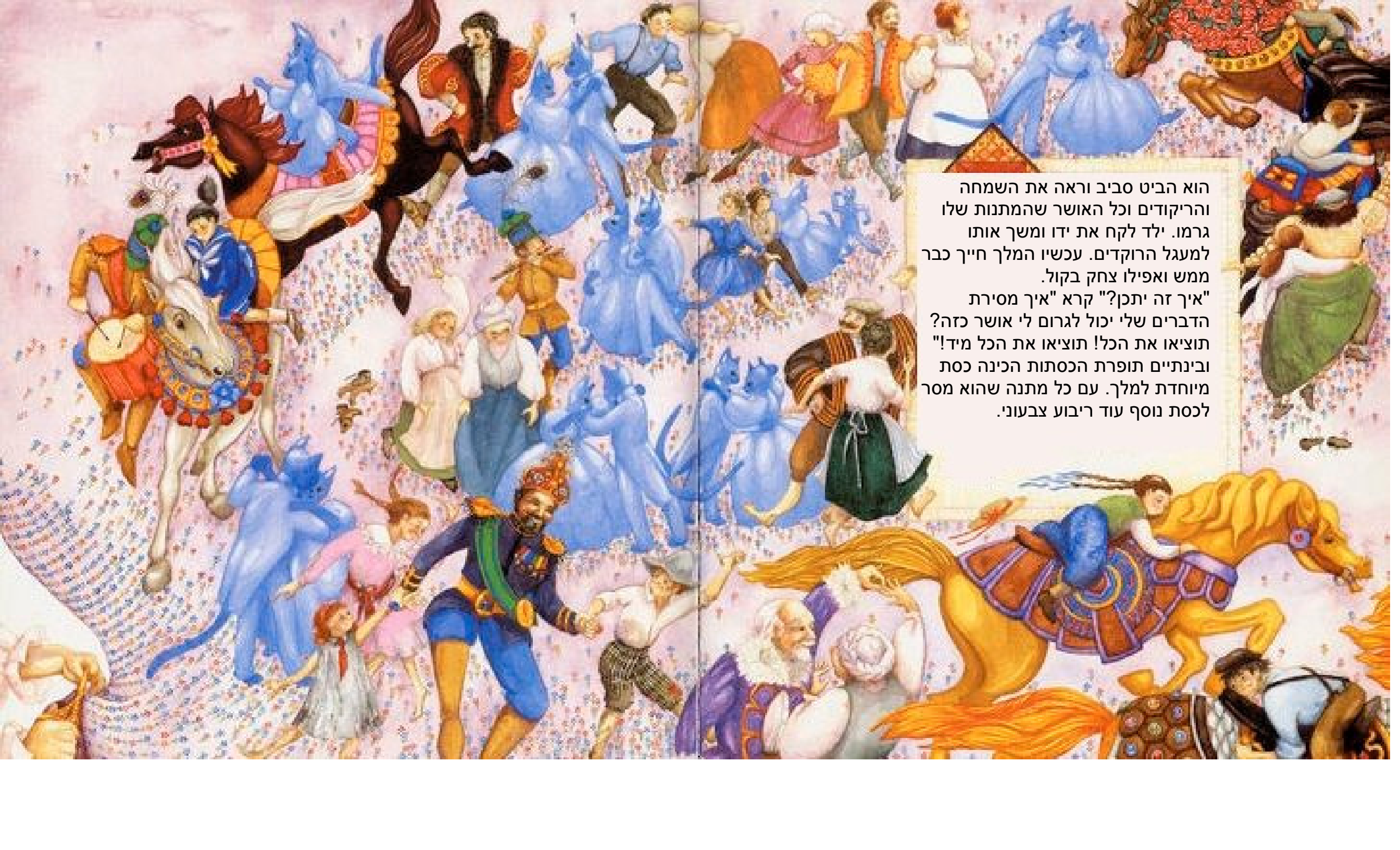

הוא חילק מאה פסלי חתולים צבעוניים
ודגים מברכת הארמון.

הוא ציווה להוציא את הסחרחרה עם
סוסים חיים. הילדים צחקו בהנאה ורצו
סביבו. חיוך קל התחיל להופיע על פניו
של המלך.

הוא הביט סביב וראה את השמחה
והריקודים וכל האושר שהמתנות שלו
גרמו. ילד לקח את ידו ומשך אותו
למעגל הרוקדים. עכשיו המלך חייך כבר
ממש ואפילו צחק בקול.
"איך זה יתכן?" קרא "איך מסירת
הדברים שלי יכול לגרום לי אושר כזה?
תוציאו את הכל! תוציאו את הכל מיד!"
ובינתיים תופרת הכסתות הכינה כסת
מיוחדת למלך. עם כל מתנה שהוא מסר
לכסת נוסף עוד ריבוע צבעוני.

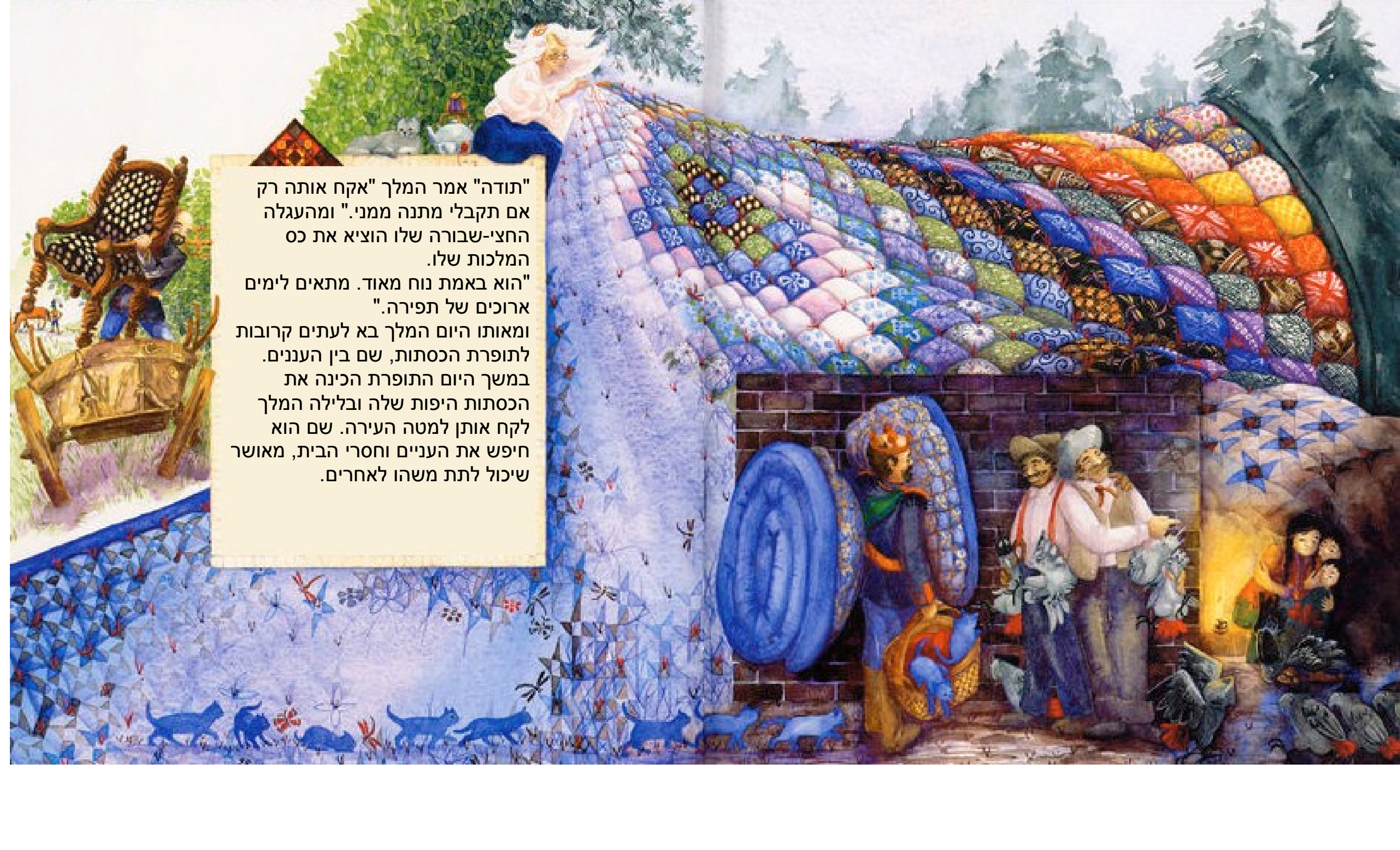
ותופרת הכסתות המשיכה לעבוד וכסת
המלך נעשתה כל פעם יפה יותר.
ויום אחד הגיע אליה זרזיר והתיישב על
המחט שלה.
היא ידעה אז שזה השליח האחרון ולכן
שמה את התפר האחרון בכסת וירדה
מההר כדי למצוא את המלך.

היא מצאה אותו אחרי חיפשו ארוך.
בגדיו המלכותיים היו עכשיו מרופטים
ובהונות בלטו מנעליו. אך עיניו זרחו
באושר וצחוקו היה רם ועליז.
היא הוציאה את הכסת מתיק שלה.
הוא היה כה יפה שציפורים ופרפרים
עפו סביבו. ברוך שמה את הכסת על
כתפיו.

"מה זה?" שאל המלך.
"כפי שהבטחתי לך לפני שנים" אמרה
האישה "יגיע יום בו תהיה עני בעצמך
ואז אתן לך את הכסת." צחוקו של
המלך הרעיד עצים ופרחים.
"אבל אינני עני" אמר "אולי כך זה
נראה, אך לבי מלא זכרונות של כל
האושר שגרמתי וקיבלתי. אני האדם
העשיר שבעולם."
"ובכל זאת" אמרה תופרת כסתות "את
הכסת עשיתי במיוחד בשבילך."

A vibrant, storybook-style illustration of a house whose walls and roof are covered in a dense, multi-colored quilt. The quilt features various patterns including stars, diamonds, and floral motifs in shades of blue, purple, pink, yellow, and orange. A woman in a white dress and a large white hat sits on the roof. To the left, a wooden chair with a patterned backrest stands on a patch of grass. In the foreground, a blue quilted rug with a pattern of small blue cats and red flowers is visible. At the entrance of the house, which is a dark brick archway, a woman in a blue dress and a man in a white shirt and blue pants are standing. The man is holding a small white cat. To the right of the entrance, a small fire burns in a hearth, and a woman is sitting on the ground. The background shows a misty forest of tall evergreen trees.

"תודה" אמר המלך "אקח אותה רק
אם תקבלי מתנה ממני." ומהעגלה
החצי-שבורה שלו הוציא את כס
המלכות שלו.
"הוא באמת נוח מאוד. מתאים לימים
ארוכים של תפירה."
ומאותו היום המלך בא לעתים קרובות
לתופרת הכסתות, שם בין העננים.
במשך היום התופרת הכינה את
הכסתות היפות שלה ובלילה המלך
לקח אותן למטה העירה. שם הוא
חיפש את העניים וחסרי הבית, מאושר
שיכול לתת משהו לאחרים.